

Romance da Chuvia

A chuva soicida ven
repinicando na espaldra
do monte verde, que durme
coma unha besta preñada.
A chuva soicida ven
dende terras moi lonxanas
e trai recendo de peixes,
de mastros, de sal, de áncoras.
A chuva soicida ven,
atal que unha besta brava,
a darlle un chumbalagato
á súa retorta espranza.
A chuva soicida ven,
i-enriba da herba adouzada
cada frecha é un corazón
a fenderse n-unha espada.

A interrogazón da fouce
háille perguntar, se cadra:
-Illó de sangue, ¿n-ouviche
alén do mar unha cántiga?
Meu dono sabía d-ela
i-ao ir pr-a herba cantábaa;
Non chores chuva, choiviña,
que teño de namorala.
- At, teu dono! Ben o vini;
agora chora e non canta...

